

ЗАВИСИМОСТ

SMS: „пич, искаш ли кученце?“

6:16 сутринта. Шон. Шибаният Шон в шест и шестнайсет сутринта?

Сънувах дядо си допреди секунда, а сега искам ли кученце?

Опитвам да заспя отново, но до мен достига, като увит в парцали, шумът от вентилатора в банята. После и онзи изхрипяващ звук от рязко спиране на душа. Опитвам да се върна пак при дядо, където поне беше тихо. Душът пак тръгва. Ева се къпе. Защо се къпе Ева рано сутринта? Защо се къпе всяка сутрин? Дали да не отговоря на Шон? Не, не искам кученце! Какво е правила цяла нощ, та има нужда да се къпе толкова рано и така шумно? И продължително. аз и в най-мръсната си версия не прекарвам в банята и една трета от най-късия душ на жена ми.

Няма да успее да заспя отново. Ще се въртя в леглото и в главата ми ще се стрелкат като попови лъжички истории, които никога няма да напиша. Така е всяка сутрин, откак нещата се преобладаха до степента, до която са преобани сега.

След малко Ева ще отвори вратата, ще влезе „на пръсти“, омотана със снежнобялата си хавлия, ще отвори почти безшумно шкафа от нейната страна на спалнята, където е прилежно сгънатото ѝ бельо, ще извади чифт бикини, ще се наведе (тогава грациозността ѝ е най-уязвима), хавлията ще се свлече по младото ѝ тяло и ще се скупчи на пода около ходилата ѝ, тя ще обуе това миниатюрно триъгълниче и ще се изправи. аз ще съм възбуден, разбира се, аз съм възбуден всяка сутрин до нея, без да съм сигурен дали това е от любов или от простатната жлеза.

До този момент ще съм се преструвал на заспал, но сега ето, уж ще се пробудя с примляскване. Ще опитам някаква сънено-секси физиономия, ще посегна към нея, ще отпусна немощно ръка върху завивката, пръстите ми ще понадиплят чаршафа, ще погалият още топлата от тялото ѝ падина. Няма да се получи нищо, разбира се. Погледнат с нейните зеници, аз ще съм по сутрешно грозен, чорлав, с възглавнична бръчка, разсякла лявата ми буза като стар белег от брадва, ще съм некъпан, това със сигурност. Тя, в мислите си, няма да е тук.

Докато намества пълните си, изящни гърди в сутриена, тя вече ще паркира пред университета. Докато опъва чорапогащника по стройните си бедра, тя вече ще изкачва стълбите към лекционната зала с кафе в ръка. Докато прибира стегнатия си корем, за да закопчае панталона си, тя вече ще потропва с високите си токчета между банките на своите студенти и ще раздава разпечатания план за предстоящото упражнение.

аз оставам в измачканите чаршафи, аз, провалът, до когото все още ѝ се налага да се събужда сутрин, преди да вземе душ.

Искаш ли съм кученце? Шибаният Шон. С Шон днес трябва да говорим сериозно.

Шон и аз сме бизнес партньори в нещо, от което и двамата не разбираме – ние сме собственици на бар. Не че не разбираме от бар – и двамата сме бармани от петнайсетина години – оказа се обаче, че не разбираме какво е да сме собственици.

Барът се казва „О“ и е в центъра на Сан Диего. По-точно малко встрани от центъра, но все пак в централната част, т.е. едновременно в центъра, но в периферията му, малко по-тихо от онази лудница на Пето Авеню, встрани от туристическата зона, няма голямо движение, но пък е с редовна клиентела и с голяма перспектива. Така поне ни беше казано от агента за недвижими имоти, когото пък ни го прати лайното Джъстин, преди да ни набута с по петдесет хиляди долара, които няхаме. Шон и Зак – собственици на бар, в който никой не ходи.

Така е от шест месеца насам.

Преди това беше лесно.

Шон и аз бяхме бармани в частния клуб „Елит“, разположен на последното ниво на тридесет и седем етажна страда. Клубът беше за каймака на града, за милионери или поне за такива, които могат да си позволят хилядите долари на месец членство. Клубът се гордее с най-великолепната гледка в Южна Калифорния – в краката ти е центърът на Сан Диего, вдясно живописните заливи нагоре чак до Ла Хойя, вляво на юг се вижда Мексико, а пред теб са небе и океан, разделени от хоризонт.

Правехме мартинита, коктейли, наливахме вина и коняци на възрастни мъже със скъпи вратовръзки и бавни движения, на жени с диаманти по себе си и с къде успешни, къде не толкова, пластични операции, на банкери и доктори, съдии и политици, футболисти и стокови брокери, на генерали и адмирали, на адвокати и зъболекари.

Шон и аз крадахме клуба от години. Крадахме, каквото успеем, но най-вече пари от оборота. Много пари. Беше лесно. Той крадеше, за да си осигурява хапчетата, без които не може. аз крадах за поредния излет до някое от близките казина поне веднъж седмично. Добре, нека е два пъти седмично. Два или три, до четири пъти максимум седмично. аз имам принципи. Играя само Black Jack и никога с повече пари, отколкото тези, които съм си отредил за деня. Мисля, че всичко при мен е под контрол. При Шон обаче нещата не стоят така – с времето той става все по-пристрастен към викодин. Към викодин и бира, ако трябва да съм точен. На смяна съм го виждал да изпива повече от десет викодини и толкова бири. Някак, това все оставаше незабелязано от мениджмънта. Обаче нещата взеха да стават все по-зле и той често прекаляваше. Когато Шон прекали, по челото му избива едра пот, която той уж небрежно забърсва с книжна салфетка. С лицето му обаче няма какво да се направи – то почервява като пред инфаркт. Шон е висок, има скандинавско сини очи, мъжествено-красиви черти и дълга, подстригана на черта руса коса. Допреди десетина годи-

ни и двайсетина килограма той би бил модел от гланцираните корици на онези розови романи (Фабио?). Сега Шон е просто с руса коса и скандинавско сини очи. Все още е висок. Но не, Шон не върви на добре. Трябват все повече викадини, за да му почервенее лицето.

Веднъж опитах разговор на тази тема, бяхме току-що застъпили на смяна, още не беше пил първото хапче за деня. Казах му, че имам приятел, лекар, специалист по най-различни зависимости. Питам го иска ли да го свържа с него. Казах му, че е супер пич. Като нас такъв.

– Какво имаш предвид? – Шон се почесва от страни под сърцето – забелязал съм, че така прави, когато е нервен или още не е пил викадин, а едва издържа.

– Като нас. Готин. Не е като тези бастуни тук – кимнах към групичката старчоци, скупчени с чаши в ръце до входа на клуба – със сигурност поне един от тях беше доктор.

– Пич, казваш, а?

– Да.

Имах наистина желанието да го свържа с доктор Манчев, мой добър приятел. Това бях решил, след като един цял почивен ден прекарах в библиотеката, четейки за разните там зависимости. Оказва се, че колкото и различни да са те – алкохолни, наркотични, никотинови и т.н. – начините за интервенция могат да са ефективни само ако зависимият осъзнае необходимостта от лечение. Тоест трябваше желанието да дойде от Шон.

– И ти познаваш такъв доктор? И не си ми казвал?

Сервитърката дойде с поръчка, Шон грабна една чаша и бръкна с нея в контейнера с лед. Това е едно от нещата, които не харесвам у Шон – да бърка със стъклена чаша в леда – непрофесионално е и тъпо. Преди години така бяхме счупили една чаша в бучките лед и се наложи да разтопяваме всичко в контейнера с кофе гореща вода, за да намерим стъклото, а беше свръхзаета вечер и се бавеха поръчки, дъртаците взеха да мърморят, сервитърките се цупеха, мениджмънтът се уби да се извинява и кърши в кръста, а ние така и не намерихме и стъклъце в контейнера, може би просто чашата си е била счупена, фалшива тревога, ха-ха.

– Да, познавам такъв доктор.

Обнадежден бях в този момент. Значи имаше все пак надежда за Шон, ако само се свържеше с Мони Манчев, щеше да вземе живота си в ръце пак, да е в контрол, щяхме да продължим

да работим заедно, а не като сега – всеки път като за последно, защото всеки момент Шон щяха да го хванат, че пие на работното си място. Или нагъва викадини. Или краде пари.

– Окей, имаш ли телефонния му номер?

– Разбира се.

– И мислиш, че този твой приятел, доктор, ще ми помогне?

– Той това прави – помага на такива като теб.

– Имаш му голямо доверие?

– Е, копеле, щях ли да те пращам при него, ако му нямах доверие?

Шон пак се чеше там, където май би трябвало да е черният му дроб, по онзи си негов начин. После накланя глава, повдига вежди и се поусмива:

– И мислиш, че този твой приятел може да ме снаб-

дява с хапчета по-евтини от тези на Ниси? – Ей такъв човек е Шон.

Ниси е – както той обича да казва – личният му фармацевт. Ниси е чернокожа, висока, слаба, с къса коса и дълги ръце. Шон разказва, че някой му бил казал, че Ниси, преди да дойде в Сан Диего, била гадже на един масивен наркодилър в Бронкс, рапър, от когото имала шест деца. Друг наркодилър обаче убил гаджето ѝ. Тя научила кой е. Успяла да се добере до него, измамил го, влязла някак под кожата му, една нощ го изучукала, а после го заляла с бензин и запалила, докато спи. Когато се събудил в ужас и пламъци, изпразнила в тялото му един пълнител АК-47. Хванали я, разбира се, но тъй като имала шест деца, а на път било и седмо, ФБР ѝ предложило сделка:

а) да сътрудничи, да каже абсолютно всичко, което знае, и да ѝ изпратят да живее някъде с чужда идентичност и под прикритие, или

б) да ѝ завлекат черния кльощав задник в съда.

Много ясно какво избрала Ниси.

А Шон, също стана ясно, не беше готов да се лекува. Но днес имаме разговор. Трябва да говорим за наема, който трябва да платим до трето число. И за руснаците.

За бара, на който сега сме собственици, е виновен Джъстин. Джъстин уж бил син на една от големите клечки в града – поне така каза първия и единствен път, когато дойде в клуба. Но в светлината на това, което се случи после, може и да е лъготил. С Джъстин човек никога не знае. Когато видях Джъстин за пръв път, беше облечен в Cavalli сако, обувките му бяха Amarcord на

Bontoni – аз обръщам внимание на тия неща – човек може да се хване за главата, когато види колко от милионерите в „Елит“ носят обувки за по трийсет долара от Marshalls, ебати нещастниците! Та Джъстин изглеждаше като човек, на когото може да се има доверие – двайсет и нещо годишен, скъпи обувки, светлзелени очи, беззникава коса, тънки устни и над тях някакви рехави мустачки. Поръча си бърбън с кока-кола. Каза, че живее в новите високи небостъргачи на Осмо Авеню, тези стъклените, с тъпите извънземни чинии най-отгоре. Преди това бил живял долу на Четиринайсета улица, в китните къщички до моста, но след като намериха онази отрязана ръка, за която писаха по вестниците, се преместил.

– Представяш ли си, излизам да вземам пощата и гледам на тротоара една ръка.

– Дясна или лява? – попита Шон.

Джъстин не обърна внимание на забележката и продължи:

– Ами, аз утре кой знае какво мога да намеря?

– Крак? – подхвърлих аз.

– Или два крака – добави Шон.

– Зависи колко дължиш. Както и да е, гаден квартал, честно. Добре, че се магнах оттам.

Нямаше много клиенти този ден, Джъстин изпи няколко питиета и по едно време ни направи жест да приближим. „Абе, пичове, вие откога работите тук?“

– Много години – каза Шон, огледа се, глътна един викадин и си отвори бира.

– Харесва ли ви това, дето го правите тук?

– Ами... – казах аз, Шон вдигна рамене. Навън пред панорамните прозорци прелиташе самолет. Едно от необичайните неща в този частен клуб бе, че от панорамните прозорци се виждаха съвсем отблизо кацащите в Сан Диего самолети. По някаква причина това винаги изглеждаше атрактивно.

– Не ви ли се е искало да си имате ваш бар? Собствен бар?

– Да – казах веднага аз, а Шон: „Не.“ Спогледахме се с Шон, той вдигна вежди, засмя се.

– Не знаех, пич. Ти наистина ли искаш да имаме бар?

– Защо не? – свих рамене аз.

– Зак е писател – каза делово Шон. – Не му трябва собствен бар.

Наля си бира в картонена чаша от кафе, така прави, за да заблуждава мениджмънта. Коего е доста тъпо, защото винаги се оглеждаше, докато го прави, и защото, когато пиеше от такава чаша, личеше, че в нея няма горещо кафе – той пиеше на бързи, големи глътки, а така не се пие кафе.

– Писател? Наистина? Изненада се Джъстин.

– И какво пишеш?

– Фикция – отговори вместо мен Шон. – Пише на български.

– Защо на български?

– Защото е талантлив – отсеке Шон.

Гледай го ти Шон, моя литературен агент.

– Знаеш ли кой е един от моите клиенти? – обърна се към мен Джъстин.

– Не.

– Джералд Ръсел.

– Не знам кой е Джералд Ръсел – казах.

– Е как! Авторът на „Авиатора“.

– Не съм чел „Авиатора“.

– И аз. Но съм гледал филма. С Лео ди Каприо. А филмът е базиран на биографията на един пилот и авторът на тази биография е мой клиент.

– И?

– Дърт педал. Обаче ми е клиент.

– Ти какво работиш? – попита Шон.

– Помагам на клиенти.

– Та к'во за бара? – кимнах аз.

– Вижте сега, барът е на ъгъла на Осмо и Кедър. Знаете ли го?

– До сградата на Филхармонията?

– Точно.

– Не го ли държаха някакви двама братя италианци?

– Италианците го въртят, но барът е на едни руснаци.

– Аха.

– Но това не е толкова важно. По-важното е, че италианците се разкарват. Връщат се в т'ъ-т'ъ... откъдето там са дошли.

– Защо?

– Няма значение защо, не е важно. Но с руснаците имат договор за още три години. И е супер изгоден. Просто плащате, влизате и започвате – не ви трябва нови лицензи за алкохол, нови

договори, нищо. Само редовно плащане на наема.

– Искаш ли още нещо за пиене? – видях, че чашата му е празна.

– Да, благодаря! Та тези двамата италианци са ми кли-

енти. И ме питаха, днес следобед в интерес на истината, питаха ме днес, познавам ли някого, който да се интересува от бар в центъра. Могат просто да отстъпят лизинга, на тяхно име ще си е всичко, нали, за да няма излишни глупости. Но искат да са сигурни в хората. Трябва да е, казват, готин човек, собственикът, да си разбира от бизнеса, нали... Ние сме го правили този бар, с любов и т.н...

– И к'во?

– Сто и петдесет бона и е ваш.

– Сто и какво? – Шон изпръхтя с уста.

– И петдесет. Но е в центъра.

– Не е точно центърът.

– Вижте, пичове, аз само ви казвам какъв разговор имах днес. Нищо повече. Те са ми клиенти. Вие сте ми приятели.

– Какви приятели – ние току-що се запознахме с теб, мой човек, каза Шон. Шон е цапнат в устата понякога. Аз съм по-деликатен.

– Окей, Джъстин – успокоих топката аз. – Благодарим за информацията. Ще я обсъдим.

– Не знам, пичове, преценете си. Аз само споделям. Този бар е точно до сградата на Филхармонията – петък, събота и неделя ви е сигурна клиентелата заради концертите. През седмицата е по-спокойно, но пак си е добре. А тези италианци са на зор. Аз мога да ги натисна да свалят малко.

Два дни по-късно ни уволниха.

Съвсем несправедливо, разбира се.

Беше петък, беше пълно, шумно, беше около седем и половина вечерта, защото си спомням няколкото двойки, които имат сезонни билети за Филхармонията, да ни пожелават приятна вечер и излизат. И тогава до бара се изправи възрастна госпожа в бяла рокля, синя коса и розова дамска чантичка, праметната през ръка, държаща чиния, пълна със стриди, червилото по устните ѝ позагубило очертанията си, единият клепач почти закрил прилежащото му око. Госпожата каза, че когато влязла преди час, била млада и здрава, а сега от радиацията в клуба била остаряла с поне двацет години, ето ръцете ѝ, това не били нейните ръце, били ръце на стара жена – радиацията била толкова силна, че тя остаряла изведнъж. С двацет години. И започна да върти ръцете си, за да ги видим добре. Аз и Шон се спогледахме, сригахме се зад бара – така правим, когато едва се сдържаме да не се смеем – извинихме се за случилото се, извикахме мениджмънта, мениджмънтът дойде, обади се на бърза помощ, бърза помощ пристигна след минути, санитарите внимателно настаняха госпожата на количка и я изтърколиха навън, а ние с Шон до края на вечерта замервахме „радиацията“ с часовниците си, гледахме си ръцете, въртахме ги и се хилихме.

Съпругът на ненормалната обаче, вместо да е до нея в болницата или където там я бяха отнесли, бил останал в клуба и внимателно и с огорчение наблюдавал държането ни. Явно не са му допаднали смешките ни и взел, че се оплакал на мениджмънта. На следващия ден – той и тя били едни от най-старите членове на клуба, уважавани личности от обществото, нямало как, трябвало да вземат мерки, нямало какво да се направи – ни уволни-

ха. Ей така. След толкова години работа в клуба, след толкова крадене на пари и пиене на работното място ни уволниха заради инцидента с „радиацията“.

Седмица по-късно станахме собственици на „О“. За сто бона и предварително платен наем за шест месеца. Аз взех кеш от всичките си кредитни карти при 29.99 % лихва годишно (изедници подли), плюс двацет хиляди от пенсионния си фонд (в клуба имахме и такива глезотии), плюс петнайсет назаем от Шон. Шон взе шейсет и пет бона от фонда за образованието на децата си, който баща му оставил, преди да умре от рак на стомаха. Баща му беше готин.

Налагаше се най-сетне да се вземем в ръце – Шон и аз. Идеята за мен бе най-сетне Ева да се събужда до един друг Зак, преди да взема душ. Идеята бе да съм горд с това, което правя. Идеята бе най-после да започна да печеля някакви сериозни пари. Писането щеше да почака. Писането винаги може да почака.

Това беше преди шест месеца.

И пак се връщам към кученцето. Винаги се връщаме към началото. Знаем защо Шон ми прати „пич, искаш ли кученце?“ Защото ето каква е историята:

Това става вчера. Шон, вече собственик, както и аз, на бар, и далеч по-отговорен отпреди, идва на работа. И на Шеста улица намира свободно място да паркира и тръгва по тротоара към бара. И минава покрай един изгнил „Датсун“ и някой му подсвирва. Обръща се Шон и вижда, на предната седалка, вижда кученце. Но не му подсвирнало кученцето, а жената до него.

Ола, сеньор, била му казала, след като му била подсвирнала. И той се спрял. Била мексиканка. Сеньор, моля, вземи кученце! Била дебела. Потна била. Боксер. Вземи боксер. Не мога да

грижа за него. Вземи го, сеньор. Моля. Много добро кученце. Боксер. Струва четиристотин долара. Вземи без пара. Просто вземи кученце.

– И ти какво? – казвам.

– Какво аз? Взех го.

– Ти луд ли си?

– И ти ако беше, пич, и ти щеше да го вземеш. Това кученце... седи на предната седалка върху някакви вестници, някакви хартии, кутии, парцали, боклуци, в гадния „Датсун“ и гледа с ония тъжни очи. Гледа. И скимти. И тези стари напикани вестници навсякъде. И как да ми даде сърце да го оставя там? А? И ти ако беше, щеше да го вземеш.

– Нямахте да го взема.

– Айде, моля ти се. Боксер.

– Боксер? Така ти е казала мексиканката, за да го вземеш.

– Аз съм виждал боксери. На боксер си прилича.

– Е и? Това не значи, че трябва да го вземеш. Как ще се грижиш за него?

– Пич, ако само беше го видял. Кожа и кости. Виждал ли си снимки на жертви от концлагери?

– Да.

– Е, само че по-слабо. Не прилича на нищо.

– Нали каза, че приличало на боксер.

– Да де. Та как да не го взема? Женско. Обаче Анджела...

Анджела е жената на Шон. Досега избягвах да я споменавам, защото е неприятна тема, но сега няма как. Анджела е супер кучка. Адвокат е в някаква тежкарска кантора и прави по над двеста хиляди на година. Нямам никаква представа защо е женена за Шон. Шон казва, че майка ѝ на Анджела била пич – хипарка с ресни по ръкавите и косми под мишниците.

– Анджела не може с друга кучка в къщата, а? – казвам аз.

– Анджела да се ебе в гъза! – отсича Шон. – Аз това кученце не можех да го оставя в този гаден „Датсун“ с напиканите вестници. Ако само беше видял с какви очи ме гледаше.

Това беше вчера. Вечерта Шон си тръгна по-рано, защото беше мой ред да затварям. Малко преди да преброя оборота, дойдоха руснаците.

Италианците, от които взехме бара, не се били върнали в Италия. Не са и имали намерение да се връщат в Италия, стана ясно после – веднага след като ни взеха парите, отворили нов бар на

Пето Авеню и редовните им клиенти се изнесоха с тях. В делнични дни „О“ беше тихо като в планината, само през уикендите, след симфоничните концерти, идваха музикантите с тъпите

си инструменти и пиеха по една, най-много по две бири, а цигуларките по едно ябълково мартини. Стояха до късно, приказваха, не бяха лоши хора, но нямаха пари.

Днес е слънчев ден. В Сан Диего повечето дни са такива, но този е някак по-слънчев. От леглото се измъкнах в осем и трийсет. В казиното влязох около десет, играх до обяд и не загубих повече от трийсет долара. Всъщност изгубих двеста и осемдесет, но вчера бях напред с двеста и петдесет, така че технически, за двацет и четири часа, съм загубил само трийсет долара, което никак не е зле. В града се върнах около два следобед, пих еспресо на Кетнер булевард, смятах разни неща в тетрадката си и сега вървя към бара. Не ми се влиза в бара, но е три следобед и трябва да отваряме. Шон ще дойде всеки момент. Трябва да говорим за разни сериозни неща. Например наема. Снабдителите, на които висим пари. Токът. Руснаците. Трябва да решим как да вдигнем оборота на това проклето място. Трябва да направим така, че да е пълно с хора и през делничните дни, а не само когато Филхармонията свири Моцарт.

Шон се подава иззад тъгъла. Няма как да не ми направи впечатление, че след себе си дърпа и кученце. Вижда се, че това животно не е свикнало да върви с каишка или пък да върви изобщо – така хаотично се мотат хилавите му крака по тротоара. То е шоколадово кафяво с изключение на бялото петно на гърдите му, което стои като литавник, и предния крак в бяло като обут в чорап. Кученцето е толкова слабо, че аз лично бих се притеснявал да го показвам, преди да напълнее с, да речем, пет кила. Очите му са наистина трогателни обаче. Шон дърпа каишката с една ръка, а под другата мишница носи кашонче с бира. Разбрали сме се да си купува отделно бирата, която пие, за да не бъркаме инвентаризацията. Не че ще седнем да правим такава, но все пак се опитваме да се държим като възрастни хора.

– Знаеш ли какво ми вика онова кльошавото лайно в магазин за алкохол долу, докато купувах бирата? – казва Шон.

С Шон не си губим времето със здравей, здрасти, как си днес, добре съм, ти как си – ние караме по същество.

– Не – казвам и вадя ключовете за бара.

– Каза ми – хей, ебати хилавото куче! Аз казвам, да, такова е. Може да е болно, вика той. Аз казвам, да, възможно е да е болно. И той, моля ти се, знаеш ли какво изтърси? Ако искаш, каза, мога да ти го убия. – Моля?! И се смее с развалените си зъби. Мога, – каза, ако искаш, да ти го убия!? Ебати изрода! Как да го оставиш това кученце в този шибан свят, кажи ми? Как да... Виж го как гледа, а? Седни! Седни! – Кученцето не сяда. – Седни!

– Как се казва? – кимам към кучето.

– Не знам. Куче.

– Не си ли го кръстил?

– Не.

– Шон, това е бягство от отговорност.

– Глупости!

– Не е глупости. Ако не си го кръстил, значи не си със сериозни намерения.

– Съм.

– Дай му име тогава.

– С Анджеला не мога да се оправя.

– Какво стана?

– Ами то вчера изпонасра навсякъде. И тя просто по-дивя.

– Анджеला си показва рогата, а?

– Да съм го разкарвал, да съм го махал от къщата, не знам си какво. Аз обаче твърд – ако кученцето си тръгва, казвам, и аз си тръгвам. Тя вика – аз нямам проблеми с това твоё решение. Представяш ли си?

– Ебати отношението!

– Нали? – Шон барабани с пръсти по кашончето с бира. – И измислих нещо. Виж какво реших. Имам предложение към теб.

– О, не! Получих ти SMS-а тази сутрин. В шест и шестнайсет.

– Толкова рано ли съм го бил пуснал? Съжалявам, пиз! Но не спях цяла нощ. Та имам предложение.

– Не искам кученце.

– Искаш ли да ти предложи нещо?

– Не.

– Слушай! Искаш ли да си поделим отговорността? Аз

ще гледам кученцето една седмица, после ти една седмица.

– После?

– После пак аз една седмица, а после пак ти. Разбираш ли, не можем да го оставим на улицата. Виж го. – И точно тогава, докато се чудя как да му кажа, че днес трябва да говорим сериозно за наем, ток, клиенти и руснаци, на тротоара пред бара спира такси, от него изскача една от виолончелистките, сако, тъмен панталон. Хубавица.

– Здравсти, момчета. Как сте? – усмихва се тя.

– Супер, как да сме – излъгвам бързо аз. Шон показва на кученцето как да седи. – Ти как я караш?

– О-о-о, какво сладко кученце! На кого е? – прикляка тя и отмята косата си, точно както го прави Ева.

– Нашето – казва бързо Шон.

– Много слабичко. Как се казва?

Преди да кажем каквото и да е обаче, мобилният ѝ иззвънява, тя се изправя и започва да рови из чантичката си. – Нали разбрахте за оркестъра?

– Не, какво за оркестъра?

– Разпускат ни. Затварят Филхармонията. Мислех, че сте чули. – В чантичката ѝ продължава да се звъни, тя продължава да търси. – Филхармонията фалира. – Намира мобилния си, отваря го, маха ни с ръка и се отдалечава.

Изад сградата на хотел „Ел Кортез“ в небето над нас минава самолет – оттук се виждат единствено, когато се приземяват. Преди секунда – минава ми през ум, докато го изчакам да се разкара от главите ни и да можем да си чуем приказката – е прелетял пред панорамните прозорци на клуб „Елит“. На кръстовището оставаме аз, Шон и кученцето, което сега е подгънало задните си крачка, а изпод тях се проточва тънка тъмна вадичка. Шон поглежда нагоре, примижва срещу слънцето, чеше се под сърцето, премества кашончето с бира в другата си ръка. В светофара отсреща червена ръка предупредително премига. Аз кой знае защо обръщам внимание на моята си ръка, вдигам я бавно към лицето си, оглеждам я внимателно, въртя я в китката, свивам пръсти в юмрук, отпускам ги. Тази ръка моя ли е? Струва ми се странно остаряла.

– Пич, какво правим с кученцето? – побутва ме с лакът Шон.

Мълча. Кога най-после ще светне зелено? ■

ЗАХАРИ КАРАБАШЛИЕВ (1968)

е български белетрист и драматург, живеещ в Калифорния, САЩ.

Роден е във Варна. В Шуменския университет завършва специалност „Българска филология“. Започва да пише – критически текстове, после разкази. Публикува в „Литературен вестник“, „24 часа“, списанията „Мах“, „Лик“ и „Ева“.

В края на 1997 г. заминава за Америка заедно със съпругата си Силвия и дъщеря си Сара. Запален по снимането, започва да учи „Художествена фотография“ в Щатския университет на Охайо. Започва да се занимава с фотография професионално, участва в изложби, работи с джаз музиканти, снима портрети, продава снимките си. Семейството се премества в Калифорния и Захари започва да пише по-сериозно. Завършва филмови продуцентски класове в Лос Анджелис, участва в кино- и театрални постановки. Пише драматургия на български и английски език.

Неговият дебютен роман „18% сиво“ (2008) претърпява четири издания и е класиран сред стотите най-любими книги на българите в кампанията „Голямото четене“. Печели и „Цветето на читателите“, присъждана за търговски успех на книга от веригата книжарници „Хеликон“. Пиесата „Откат“ получава Голямата награда на конкурса „Нова българска драма“ (2008), а пиесата „Неделя вечер“ – най-престижната театрална награда за драматургия в страната, „Аскеер“.